

Sygn. akt IV RNs 211/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2017r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Styra

Protokolant: sekr. sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 22.09. 2017r. na posiedzeniu jawnym

sprawy z wniosku Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W.

przy uczestnictwie M. W.

o zastosowanie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu

postanawia:

I. oddalić wniosek,

II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV RNs 211/17

UZASADNIENIE

postanowienia z 22 września 2017r.

Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. wniosła o orzeczenie wobec M. W. obowiązku leczenia w zakładzie leczenia odwykowego, wskazując, że (...) została pisemnie zawiadomiona przez Prokuraturę w W. o konieczności rozważenia podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy zachodzą względem uczestnika podstawy do zastosowania ustawy z 26.10.1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałanie alkoholizmowi. Uczestnik wezwany do biegłych nie stawiał się, a komisja po przeanalizowaniu akt sprawy podjęła decyzje o skierowaniu sprawy do sądu.

Uczestnik M. W. wniósł o oddalenie wniosku, zaprzeczając jego twierdzeniom.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 30 grudnia 2016r. Prokuratora Rejonowa w Wieliczce powiadomiła (...) w W. o konieczności podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy wobec M. W. zachodzą podstawy do zastosowania obowiązku leczenia odwykowego zgodnie z przepisami ustawy z 26.10.1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałanie alkoholizmowi. Wnioskodawca podjął czynności zmierzające do przebadania uczestnika przez biegłego z zakresu uzależnienia alkoholowego, na które jednak nie stawiał się Z. T..

Uczestnik mieszka sam, nie jest żonaty i nie ma na utrzymaniu dzieci. Pismem z dnia 20 września 2017r. sołtys wsi M., zaświadczył, że M. W. regularnie płaci podatki, ma dobrą opinie wśród mieszkańców wsi, nie jest też widywany pod wpływem alkoholu.

W opinii psychologicznej biegły sądowy M. P. wskazał, że M. W. jest osoba uzależnioną od alkoholu i wymaga leczenia odwykowego. W ocenie biegłego psychologa, konieczne jest podjęcie leczenia w warunkach oddziału otwartego

leczenia odwykowego. Takie same konkluzje przedstawił w swojej opinii biegły psychiatra J. K., wskazując, że leczenie odwykowe M. W. może przynieść poprawę jego stanu zdrowia i winno się odbywać w warunkach otwartego oddziału leczenia odwykowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów tj. wystąpienie Prokuratury z dnia 30 grudnia.2016r. oraz z pisma sołtysa wsi M., które są czytelne, podpisane, nikt też nie kwestionował ich wiarygodności ani treści. Podstawa ustaleń faktycznych były też opinie biegłych psychiatry J. K. oraz psychologa M. P., które zostały sporządzone przez specjalistów, odpowiadają na postawione biegłym do zaopiniowania pytania i zagadnienie, w końcu też zostały wydane po osobistym badaniu uczestnika i nie były przez niego kwestionowane.

Sąd odmówił wiary zeznaniom M. W., w części, w której kwestionował on swoje uzależnienie od alkoholu, gdyż zeznania te pozostają w sprzeczności z wiarygodnym materiałem dowodowym, w szczególności z opiniami biegłych sądowych, w których jednoznacznie potwierdzono uzależnienie alkoholowe uczestnika. W pozostałej części zeznania uczestnika były dla Sądu wiarygodne i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. Sąd odstąpił od zobowiązania biegłych do ustosunkowania się do zarzutów podniesionych przez uczestnika odnośnie pisemnych opinii, gdyż pomimo ich treści wnioski o zobowiązanie M. W. do podjęcia leczenia odwykowego został oddalony, z przyczyn, które zostaną niżej wyjaśnione.

Sąd zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 70, poz. 473) ustanawia w przepisie art. 21 ust. 2 zasadę dobrowolności poddania się leczeniu przez osoby uzależnione od alkoholu, a jednocześnie dopuściła określone w niej wyjątki od powyższej zasady. Wyjątki te zostały podyktowane ważnymi względami społecznymi i dotyczą one osób, które w związku z nadużywaniem alkoholu powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylają się od pracy albo systematycznie zakłócają spokój lub porządek publiczny i które nie poddają się dobrowolnemu leczeniu.

Stosownie do treści przepisu art. 26 ustawy takie osoby, jeżeli są uzależnione od alkoholu, można zobowiązać do poddania się leczeniu w stacjonarnym lub niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego, a o obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu orzeka sąd (art. 25 ust. 2, art. 29) . Nałożenie przez sąd obowiązku poddania się leczeniu stanowi wyjątek od zasady dobrowolności leczenia przewidzianej w art. 21 ust. 2 zdanie drugie ustawy. Postępowanie ma na celu ustalenie, czy w stosunku do osoby, której dotyczy, istnieją ustawowe przesłanki do poddania jej obowiązkowi leczenia, a w wypadku istnienia takich podstaw, czy leczenie to powinno mieć miejsce w stacjonarnym czy niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są więc art. 24 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zgodnie, z którymi do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarnych lub niestacjonarnych, zobowiązać można te osoby, które w związku z nadużywaniem alkoholu (...) zakłócają spokój porządek publiczny, po zasięgnięciu opinii w przedmiocie uzależnienia od alkoholu i wskazania rodzaju zakładu leczniczego.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy zauważyć należy, że jakkolwiek zrealizowana została medyczna przesłanka, zastosowania obowiązku leczenia odwykowego M. W., co potwierdza opinia, psychologiczna i psychiatryczna, z której wynika, że uczestnik jest uzależniony od alkoholu, to nie została spełniona tzw. społeczna przesłanka, obowiązkowego leczenia odwykowego. Wnioskodawca nie przedstawił, bowiem żadnych dowodów potwierdzających, że M. W. powoduje swoim zachowaniem rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, lub też systematycznie zakłóca spokój lub porządek publiczny. Z pisma sołtysa M. wynika zaś całkowicie odmienny obraz uczestnika, który w swoim środowisku postrzegany jest, jako osoba stabilna i niekonfliktowa. Nie można też postawić M. W. zarzutu demoralizacji nieletnich lub spowodowania rozkładu życia rodzinnego, gdyż mieszka on sam i nie ma na utrzymaniu dzieci. W konsekwencji powyższego, wniosek Gminnej Komisji R. Problemów Alkoholowych w W. został oddalony.